

In memoriam Pastoor van den Hoven

Afgelopen week bereikte het droeve bericht van het plotseling overlijden van voormalig pastoor Lambertus van den Hoven Oud-Valkenburg. Krap 10 jaar geleden, op 20-2-2011 hield pastoor van den Hoven zijn afscheidsmis in onze kerk. Hij trok naar Lommersdorf in de Eifel, om daar, in de grote parochie Blankenheim, een mislezende priester op leeftijd te zijn, zonder parochiële verplichtingen, en zonder elke week te hoeven preken. Preken kon hij overigens uitstekend, zoals wij bijna 20 jaar lang wekelijks mochten aanhoren. Helder gestructureerd, actueel en stof tot nadenken gevend. Hij preekte uit het hoofd, regelmatig met de ogen dicht.

Pastoor van den Hoven, was eerder een inspirerende priester-*leraar* dan een (ziel)zorg^{er}. Als een leraar was hij zowel vrijdenkend, als principieel en beslist. Altijd in voor een goed gesprek, graag bij goed eten en een goed glas wijn. Met weemoed zullen veel parochianen nog wel eens terugdenken aan het jaarlijkse zomerfeest in zijn tuin en de Nieuwjaars-koffie in de pastorie. Zijn vijftig jarig priesterjubileum, in mei 2009, waarbij hij ook geridderd werd in de orde van Oranje Nassau, was niet alleen een groots feest in een klein dorp, het was vooral ook een internationaal gebeuren. Van 1993 tot begin 2011 was de pastorie in ons Oud-Valkenburg zijn thuishaven, in de buurt van zijn familie, te midden van zijn geliefde Limburgse heuvels, naast het mooie Middeleeuwse kerkje. Waar hij als fervent amateurhistoricus natuurlijk heel veel over wist te vertellen.

Lambertus van den Hoven werd geboren in Loon op Zand en groeide op in Brunssum. Hij werd in 1959 tot priester gewijd in 's Hertogenbosch. Na achtereenvolgens te hebben gewerkt in Lierop, Groesbeek en Valkenswaard als priester, en als leraar, later decaan op middelbare scholen, kwam hij als pensioen pastoor naar Oud-Valkenburg, dat ging functioneren als zijn thuishaven in een internationale wereld. Scouts uit Joegoslavië kampeerden in zijn tuin en hij leidde ze rond op de landingsvelden in Normandië. Hij was gelieerd aan het Nederlands college in Rome en verbonden met Communio in Christo uit Mechernich in de Eifel. Maar vooral intens betrokken op de Syro-Malankaarse Kerk in het Indiase Kerala. Vastenacties, projecten, reislustige kennissen, alles ging voor en naar Kerala. Samen met zijn zus richtte hij een ontwikkelingsstichting op, met landerijen en gewassen. Ze adopteerden onder andere twee veelbelovende jonge mannen, Jacob een priester-student (helaas door een brommerongeval overleden) en Joby een student sociale

wetenschappen, ondertussen gepromoveerd en vader van twee kinderen. Joby zijn 'zoon' kwam trouw, jaarlijks naar Oud-Valkenburg of de Eifel.

Hoe mooi is het als je in zo'n leven vol beweging, op je 87ste, in je auto, op weg naar je zoveelste bestemming, gelukkig nog veilig in je garage, plotseling het pad op mag gaan naar de Hemelse vrede. Zijn eerdere wens om zijn laatste rust te vinden in het graf van zijn ouders op ons kerkhof lijkt geen doorgang te vinden. Rust zacht Monseigneur van de Paus, rust zacht pastoor Lambert van den Hoven.